

Szubjektív tér

Világosodik az ég. a szobában több fázisban átszíneződnek a szürkék. az ágy sarkán ül, cipőjével bajlódik, próbálna belebújni, közben többször fölegyenesedik, a derengő ablakra néz, a tisztaságán ámul(?) mégsem csorbítatlan a külső tér, mint ahogy megtörik a madarak hangja is. nyál gyűlik a szájába, lenyeli, a levegő, amit kifúj utána, alvásszagú, meleg. elernyednek a kezei, lenéz a földre, megint a cipője. kész. föláll, ingét gombolja. anya! az éjjel a szél letört egy szilvafaágot! a konyha a ház másik oldalán még félhomályos. az asztalon kolbászkatonák – hm szépen sorakoznak. a harmat, a harmat lepi a fűvet. kis víz. jó lenne tej, de ma nincs. elég a kolbász, kis víz. a patak az út mellé ér, majd eltávolodik, leteszi a poharat, rajta vörhenyes zsírnyomatú pórusrajzolatok. maszat. inni azért lehet belőle, belül tiszta. a szélén ott a szájnyomat is. az ablak itt is..., a fák hajladoznak a szélben. a madarak mintha később kelnének, mint a másik oldalon. beszélnek, beszélnek, beszélnek. egyik a párkányon. kinyitja neki az ablakot. az fölugrik a keretre, onnan az asztalra, onnan az asztalon fekvő kezére, kíváncsian fölneéz rá, eligazgatja tollait, elhelyezkedik, összebb kuporodik, enyhén oldalra billenti fejét, becsukja szemeit. többen bejönnek utána, az asztalról csipegetik a kenyérmorzsát, néha megállnak, őket nézegetik. világos van, be-befúj a szél. milyen könnyű lehet a madarak álma, arról?hogy kirepülnek. föláll, félrehúzza a falakat. a levegő mindent átjár, besüt a nap is, az ágyásokból a jácintok illata belebeg. nem a kövek miatt, nem a csönd elől indulok el, a fák jönnek. meleg van, száll a por. hideg van, beburkolózik köpenyébe. a szagok máris terjengenek a levegőben. mégis, inkább átmegy az út a patakon. a híd vastag, erős cölöpökből, ott állok a túloldalán, az éjszakán, ködben, a köpenyemben, szemem becsukva, fejem behúzva, a lándzsa nyelére támaszkodva alszom tán, de hallok a hangokat. a patak átvág az úton, eltávolodik, locsog. itt kell várni. a szagok messziről jönnek. nevetés. ülünk a buszon. az uzsonnát az ölünkéből esszük, csak a poharak foltosak, a madarak egyébként a helyükön. van aki hány a szagtól. szomorú. a nagy füves rét egészen a horizont mögé ívelődik, ott tűnik el a középről szétfutó karám keretében. erdő nagyobb foltban a kép bal oldalán, a karám átvág rajta. de merre a nap, pedig idesüt. egyébként minden a helyén, a madarak, a karám rúdjaikat összetartó dróton a rozsdaszemek, a tér sértetlen. csönd. pedig történnek dolgok, csak nincs hangjuk. vagy valami tompa, bűgő hang elnyom minden mást. valaki hány. a szag a karámból jön. bemászik, nézelődik, de semmi különös. egy helyen darab húst vesz fel a puhán elhajló fűszálak közül. a hús szálkás, mintha jól át lenne sütvé, a szaga édeskés. arrább lát még nagyobb darabokat. megkóstolja. talán mégis inkább nyers. milyen hús ez? szarvas. szarvas? kiejtem a kezemből. szeretném inkább a fű nyers szagát érezni, de ha lehajlok, közelebb a hús is. menjen kívülre, látja már jönnek! tényleg jönnek, lassan poroszkálnak erre a sakálok. kimászok a gerendák között. ő bent marad, őt nem bántják, elfutnak mellette, mintha észre sem vennék, bár talán engem sem bántanának, a húsokat is csak körülszaglásszák. elfordulok. ott süt a nap, lent tiszta a fű, sértetlen a tér. falat vonok magam köré. könnyű falat és tetőt, a nap azért átsüt, fehér a fény. a földön virágzó jázminág. egy lány jön be, talán, igen ő az. a falra mutat, amin a kép, amin a nagy füves rét egészen a horizont mögé ívelődik, de én háttal állok, nem látom. valamennyit szűkül a tér. tompa

dobogás, a strázsa figyel. közelebb kerülnek a fűszálak, remegnek, fúj a szél. sikoltoznak, sírnak a többiek. arra fordul, de nem lát semmit, mert mind ott tolonganak a karámnál, testük megrándul, elcsuklik, sikoltoznak, különösen a nők. odamegy, igyekszik közülük furakodni, tényleg (?) tényleg szarvas, puha, hajlékony a teste, az izmok is, a csontok is egész hajlékonyak, lábai félig lerogyva még dobognak, nem védekeznek, egészen kicsavarodik a teste, kilátszik a húsa, a sakálok csöndben, lesütött fejjel, szelíden rohamozzák. bíbor a nap. nem akarok látni. bíbor a nap. sírnak. szálljunk vissza a buszra. tolongás. végre. csak a poharak. hányok. röhögök. nem lehet? soha már szabadulnotok madarak? hát nevetnünk kell? legyetek boldogok. a türkiz az úr. igyátok halak a keserű vizet. tenger, tenger a sómarta hajókkal. sziklák a parton, kifehéredett gerendák, amiket elér a dagály. csönd. törölve a hangok. a hullámok némán lebegnek. kis ház, a sötétben sárgák az ablakok, szélcsend. hajnalban csillog a víz, ajtócsukódás, léptek a kavicsokon, a hangok messzire hallatszanak, kel a szél, ébrednek a madarak, a csónakot nehéz egyedül a tengerbe húzni. néha a csónaknak ütődik a lába, de nem fáj, a szétnyílt kagylók sem vágják el a talpát a fövényen. eléri a vizet, térdig be kell gázolnia, egyre könnyebb húzni, így jó, a fara azért érjen ki a partra. visszamegy az árbócért és az evezőkért. arrább már egész jól látszanak a fák, világosodik az ég mögöttük, lassan hajladoznak a szélben. vállára emeli az árbócot, a nyomást tompítja a rátekergetett vitorla, fölveszi az evezőket. lelóg, lebeg a vászon. bepakol, megemeli a csónak farát, befelé nyomja, még jobban, fut vele pár lépést, beugrik. a villába illeszti az evezőket, evez. fölbred az őr a fényre, nyújtózik, lemegy a híd alá, belevizel a patakba, vár, pár lépés, letérdel, megmossa a kezét, megmossa az arcát, iszik. felhúzza a vitorlát, de hagyja szélirányba lobogni, vár. a házban rend, a föld tisztára söpörve, tiszták a poharak is. evez. a lány jön, lába alatt puhán félrehajlik a fű. ő az? leül. ő az? ó nagyon szomjas. a barna szeme. az arca barna. szomjas, és innom ad. reszketek. benne alszom, bíbor meleg. álmukban, mielőtt kirepülnének, neki adják, amit szeretnek bennem, a madarak. selymes a fű, megetetjük a szarvasokat. hátam mögött a tengerre repülnek a madarak. evezek. a csónak orra a fövényen, sötétedik, meleg szél fúj a part felől, zörögnek a falevelek. a csónak a helyén. nadrágom felgyúrt szára vizes. visszamegyek az evezőkért és az árbócért, berakodok a csónakba. koppanások, susog a vászon, a kötelek érdesek. a szél befúj ingem alá, borzolja a szőröket, állok, kezem a csónak peremén, lehajlok, ott pattog a festék, a repedezett fa kilátszik, vízfoltok a homokon. ivás közben az őr, nem messze arcától meglátja a köveket, fölötte a hídon sakálok futnak át. főlegyenesedik, fölmeget, a földre engedi köpenyét, leteszi lándzsáját, elindul a fák felé, keskeny útra talál, ahogy megy, az útmenti bokrokról virágzó jázminágakat töröget, csokorba fogja, néha megsuhogtatja. a kavicsok a talpam alatt. a házban sötét, lámpát gyújtok, vizet hozok. iszom. megigazítom a nadrágszíjamat. eloltom a lámpát, kinyitok ajtót, ablakot. a szélben meleg földszag. a szilvafaág, és persze, aludj csak kismadár.